

Veronika Čechurová: TANEC ANDĚLA S ĎÁBLEM

„Prostě tam byli. A začali tančit...“

Jak jsme vznikli? Odkud pocházíme? Proč tu jsme? Na takové a podobné otázky hledají vědci odpovědi již mnohá staletí. Některé z nich vysvětlili, mnohem víc jich zůstává tajemstvím. Nechme ale teď vědce vědci a popustíme trochu uzdu naší fantazii...

Příběh, který vám budu vyprávět, možná není skutečný, ale to neznamená, že není pravdivý.

Co bylo na začátku? Tma? Světlo? Nic? Bůh?

A co když bylo na začátku jeviště?

Potemnělé divadlo. Pohodlné sedačky. Tma. Naprosto neslyšně se zvedá opona.

...

Na začátku, ještě předtím než vznikl svět takový, jaký známe dnes, ještě předtím než ho začali ovládat lidé, vše řídil Bůh a jeho pomocníci. Žili spolu v harmonii, a i když se všichni neměli úplně v lásce, vzájemně se respektovali, a tak tento systém velice dlouho fungoval. Až do jednoho dne, kdy se i přes vzájemné nesympatie Ďábel zamiloval do Anděla. Nepatřili k sobě. Ona – krásný, nevinný, naivní, milující a láskyplný anděl – a on – prudký, živelný, krutý, energický a charismatický ďábel. Byli naprostými opaky. Ostatní ho od ní dlouho odrazovali, ale neuspěli. Vlastně to nemohlo jinak. Svým způsobem spolu tvořili dokonalou symfonii...

Přišel jsem za ní. Otočila se a já viděl v jejích očích panický strach smíšený s úlekem. „Co tady děláš? Co ode mne chce?“ určitě si pomyslela. Byla krásná. Nenáviděla mě.

Přišel za mnou. Vyděsil mne. Co tady děláš? Co ode mě chce? Podobné myšlenky mi běžely hlavou. Je ošklivý, je zlý. Nenávidím ho! Ať jde pryč.

Miloval ji, nenáviděla ho. Proč? Nejspíš ani jeden neměl doopravdický důvod. Stáli tam naproti sobě, hleděli si do očí, ani jeden se nepohl.

Chci se jí dotknout. Strašně moc. Ale nemůžu.

Chci utéct. Strašně moc. Ale nemůžu. Ty oči, ty jeho oči...

Můžu.

...mne nepustí.

Chytil ji za ruku. „Smím prosit?“

Je to snad nekonečné. Ťik, ťak. Má tak hebkou dlaň. Ťik, ťak.

NE! Ale... Ty oči.

Ťik, ťak.

Ty...

Ťik!

...oči!

Ťak!

„Ano!“

Prostě tam byli. A začali tančit. Byla to neuvěřitelná podívaná! Všechno živé i neživé (dokonce i hvězdy na nebi) se zastavovalo, aby mohlo hledět na tento nadpozemský zázrak. Ďábel s Andělem tančili dlouho, snad celé věky...

Každý tanec však jednou musí skončit. I ten jejich. Ďábel vzal Anděla za ruku, uklonil se a navždy odešel.

Jejich spojením vznikli lidé. Podivní hybridé, kteří uvízli mezi Andělovým rájem a Ďábovým peklem. Podivní hybridé, kteří mají v sobě kus Anděla i Ďábla. Jsme podivní hybridé, kteří se musí rozhodnout, kdo z nich vyhraje. Jsme podivní hybridé, kteří uvízli v meziprostoru a neví, kam dál. Ale rozhodnutí je jen na nás. Máme na něj celý život...